

Wanneer de menschen aan

201

zichzelf willen werken, zal hun veel van al dit geluk aan deze zijde wachten, maar willen zij dat niet, dan kan alle geluk, al deze genade niet voor hen zijn."

Het dier, dat op aarde was gestorven, leefde in 'het leven na den aardschen dood, zooals het op aarde leefde en voelde. Hier was alles één en bijeen.

„Hier zullen we binnengaan."

André zag het groote gebouw, waar de hoogere geesten aan hadden gewerkt. Hij was zeer nieuwsgierig naar wat hij thans zou beleven. Steeds meer wonderen beleefde hij in het leven na den dood. Hij stapte den drempel van een geestelijk gebouw over en zag overal wezens, geestelijke kunstenaars, bezig met scheppingen. Hun gevoel werd in kunst omgezet. Hij zag in het leven na den dood kunstschilders. Wie zou hem gelooven? Toen zij binnentraden, kwam een geest hen tegemoet, die Alcar aansprak.

„Alcar, Alcar, God zij met u!"

„Broeder Ambrosius, wij komen u bezoeken."

De geest trad op André toe en groette hem vriendelijk. Niets dan liefde, dacht André. Alcar voerde met den geest een gesprek en zeide André, dat hij 'hem zou waarschuwen, wanneer zij verder zouden gaan. „Neem alles goed in je op, André, ik zal je daarbij helpen."

Alcar ging met Ambrosius heen; hij was alleen. Hij zag wezens, die figuren schilderden, en anderen de natuur. Hij trachtte zich met hen te verbinden, omdat hij wilde, voelen, wat hun geestelijke producten voorstelden. Hij zag grillige voorstellingen, die hij niet begreep. Hij zag jonge en oude mannen. De man was de scheppende kracht, dit voelde hij aan alles. De eene verwondering volgde op de andere. Hij maakte zich één met een eigenaardige, haast onbegrijpelijke voorstelling. Vreemd was het stuk.

Hij voelde, dat het wezen zijn eigen leven schilderde. Het was het aardsche leven, dat hij had af gelegd. Aan de kleuren zag hij, dat deze mensch zijn leven in leed en smart had volbracht, in de kiemen lag al zijn strijd. Ook voelde hij de donkere gebieden in het tafereel, dat grootsch was opgezet. In prachtige tinten,

202

waaronder tevens donkere en fel flitsende kleuren, was het geheel prachtig symbolisch uitgebeeld. Het wezen voelde zichzelf en zijn volbracht leven op aarde en in de sferen. Door ruwe grillige kleuren bouwde dit een voorstelling op, die een zieletoestand beteekende. Een dichter kon zijn eigen leven en dat van anderen in verzen bezingen; hier deed men het in kleuren. Diep was alles aangevoeld, doch het stuk straalde niet. Naast dezen kunstenaar zag hij een ander, aan een groot doek bezig. Vreemd, dacht hij, zoo wordt op aarde niet geschilderd. De kleuren werden ineens op het doek aangebracht en verdeeld. Vijf of zes verschillende

kleuren tezamen werden tegelijk op het doek aangebracht en daaruit kwam een tint, zoo heerlijk en schoon als men op aarde niet kon bereiken. Hij zag penseelen en stampertjes, hij zag kleine en groote. Daarmede verdeelde men de verf, bracht men andere tinten aan om het beoogde doel, de kleurnuances, te bereiken.

Wonderlijk was alles wat hij hier beleefde. En nog was hij in de eerste sfeer; hoe zou de kunst dan zijn in de hoogere gebieden! Het zachte rood vloeide in het paars over, de meer donkere tinten vloeiden eveneens ineen, men wilde door verschillende kleurschakeeringen het volmaakte bereiken. Toch

voelde hij, dat men het op aarde ook zou kunnen, wanneer men maar deze techniek volgde. Een ander wezen schilderde een zeer merkwaardig tafereel, dat haat beteekende. Hier schilderde men liefde en alle menschelijke hartstochten; alle menschelijke karaktereigenschappen werden in kunst uitgebeeld. Maar waar schilderde men eigenlijk op?

Hij hoorde plotseling zeggen: „Op stof, André, maar van geestelijke substantie. Je weet, wij hebben hier alles. Vergeet niet dat deze kunst, die je thans wordt getoond, op aarde afstemming vindt, omdat de eerste sfeer, zooals je weet, de eerste bestaanssfeer is in den geest.”

André dankte in gedachte zijn leider, die hem deze gegevens verstrekke. Alcar volgde hem in alles!

Weer een ander wezen was bezig aan een zeer fantastisch schilderij. Wat zou dit te beteekenen hebben, dacht hij.

Een zachte innerlijke stem zeide tot hem: „Dit, mijn jongen, beteekent muziek.

ik was in slaap

en er was echt een egypte persoon die mij die droom geefde

met die twee wapens op borst van old egypte naar Werd Op slot gezet en wachtwoord in het gat van de slot (in het hoofd van het pop wezen)licht

mooier kon het niet

"Neen, werking, dus gebeuren, doch alleen hun einde, niet deze ineensstorting. Later zult gij deze wetten leeren kennen, nu is het niet mogelijk voor mij ze u duidelijk te maken." -•

"U liet mij dit alles beleven en van tevoren zien, met welk doel?"

"Om u thans van uw kringloop der aarde te overtuigen. Gij zoudt het anders niet kunnen aanvaarden. Doch u ziet, al die gebeurtenissen hebben verbinding en sluiten ineen."

"Mchtig zijt gij, meester Emschor."

"Zeg dat niet meer, daar ik slechts een kind in den geest ben.

Alleen God is machtig. Gij ztiit nu tevens aanvaarden dat er geen wonderen en problemen zijn en dat die wonderen en problemen zich oplossen zoodra wij ze gaan kennen. Een geestelijke wet kreeg dus verbinding met een aardsch gebeuren - in dit geval de elementen, die hun bezit vernietigden - en dit beteekende hun overgang. Dat zegt, dat stof en geest één zijn. V oeh u wat ik bedoel?"

Ik dacht lang na en zeide: "Wanneer ik een ongeluk krijg, dan behoeft dat niet vast te liggen?"

"Juist, dat bedoel ik. Wanneer een ongeluk door onvoorzichtigheid geschiedt, is dit geen kosmisch gequeuren. Toch heeft dit weer geestelijke beteekenis, doch ik zeide u, het is te diep om het daar reeds over te hebben."

"Hoe is uw aardsche leven geweest en hoe was mijn leven toen ik bij u behoorde?"

"Dat zal ik u toonen."

De aarde zonk voor mij weg en al het leven verdween voor mijn oogen. Ik bleef echter op de plaats waar ik was. De oude burcht · voor mij nam vormen aan, alles veranderde en scheen opnieuw te leven. Duidelijk zag ik dit voor mij. Daarna zag ik een ander beeld. In één der kamers van dezen prachtigen burcht zag ik een wezen en dat wezen herkende ik onmiddellijk. Emschor, zeide ik in gedachten, want hij was het. Hij droeg een vreemd gewaad, doch ik herkende die uitrusting, omdat ook mijn vader en ik iets dergelijks hadden gedragen.

"Wat gij nu gaat zien behoort tot een tijd, voordat ik dit bezit mijn eigendom kon noemen."

206

.•

Toen vervaagde dit beeld en werd een ander beeld voor mij zichtbaar. Ik zag Emschor te paard, doch hij was een huurling. Hij droeg een gewaad, zooals de menschen in dien tijd droegen. Een slag werd geleverd en hij met vele anderen omsingelden eens anders bezit, dat zij veroverden. Hij zegevierde dus, doch bedroog zijn meester. Velen werden afgemaakt, waaronder zijn heer. Duidelijk zag ik dit alles. Ook dit beeld vervaagde weer en ik zag hem in een der kamers van dezen burcht terug, waar hij te bed lag. In een hoek der kamer bouwde zich nu een wezen op en in dat wezen herkende ik mijzelf. Groot en slank stond ik daar. Ik voelde dat er iets niet in orde was en werd in gevoel met mijzelf verbonden, zoodat ik de beteekenis van dit beeld begreep. Mijn vader was ziek en hij wilde dat ik zou heengaan en

zijn bezit aan anderen vermaken. Een duivelsch plan was het. Ik begreep het geheel, omdat Emschor mij dit alles van te voren had getoond. Ik voldeed echter niet aan zijn verzoek en bleef weigeren. Ik liet mij niet van mijn bezit afjagen. Hij sprak tot mij en drong er op aan zijn verzoek in te willigen. Ik bleef weigeren en vond hem geestelijk ziek. Duidelijk verstond ik ieder woord, dat in dien tijd werd gesproken. Daarna voerde ik met hem een gesprek en haalde hem toch over.

Na dit beeld zag ik een ander. Voor mij zag ik eenige wezens, ook ik was daarbij. Aan dezelfde tafel waar mijn vader Zat, had ik plaats genomen. Ik zag hem opstaan mij daarbij aankijkende en hoorde hem deze woorden uitspreken: "Ik wil dat hij, die den naam Lantos Dumonché draagt, dit bezit zal overnemen en voor dië ... en die ... zal zorgen. Stemt gij daarmede in?" Deze vraag werd tot mij gericht. Een bedrag werd vastgesteld en de namen werden opgeteekend. Ik antwoordde bevestigend en toen werden er documenten opgemaakt en verzegeld. Ook dat beeld vervaagde weer en ik zag een ander waarvan ik beefde. Voor mij zag ik mijn vader, hij had zich zelf het leven benomen. Ik wist waarom en begreep dit alles. **Weer zag ik een ander beeld.** Vóór mij zag ik andere wezens en daarbij was ik. Een ander document werd opgemaakt en het eerste verscheurd. Daarin stond: "Ik wil dat hij die den naam Lantos Dumonché draagt, bet bezit op meer-
207'

Zijn oude manier van liefhebben. Je bent
60

een schoft, dacht ik en voelde haat in mij opkomen, dien ik
echter onderdrukte. Ik antwoordde: "Waarom vertelt ge mij
steeds uw hartsgeheimen?"

"Ge zijt toch mijn vriend, mijn allerbeste vriend, Lantos."

Dat was zoo, maar ik huiverde van zijn leven. Ook ik had een
dergelijk leven geleid, doch ik was reeds grootendeels daarvan
genezen.

"Zijt ge bezig?" vroeg hij belangstellend.

"Ja" antwoordde ik, "en ik ben voor eenige maanden niet te
spreken."

"Mag ik het nieuwe product bewonderen?"

"Neen," zeide ik streng, zonder dit te willen, "nog niet."

"Och," zeide hij, "wat zijt ge kort!"

Ik voelde zijn jaloezie, zijn schoon gelaat vertrok en een wreede
trek kwam om zijn lippen. Ik dacht even achter zijn masker te
zien, doch hij herstelde zich en was de gemoedelijkheid zelve.
Daarna nam ik afscheid van hem. Lang dacht ik na over onze
ontmoeting, maar kon Roni niet peilen. Waar kwam hij eigenlijk
vandaan? De één of andere naar liefde hunkerende ziel
raakte in zijn spinneweb verward en dat was zij verloren. Wie
zich daaraan waagde zou ook alles moeten ondergaan, haar
wachge leed en smart. In hem schuilde een demonische kracht;
hij stond boven al die wezens die zijne voeten kusten. De adonis
speelde met vrouwenzielen en verscheurde harten. Een duivelsch
spel! Hij verpletterde ze, hij zoog ze leeg, omdat zij het zelf
schenen te willen. Het was niets dan hartstocht. Onder haar bevonden
zich onschuldigen en met die had ik medelijden. Ik had
er met hein reeds over gesproken, die onschuldigen te sparen,
doch hij was voor geen rede vatbaar. Hij deed wat hij zelf wilde.

Hij was een verleider van de ergste soort en daar was hij
trotsch op.

De laatste maanden voelde ik een hevigen afkeer jegens hem
groeien en ik moest mij dus van zijn invloed zien te bevrijden.

Dit was echter blijkbaar niet mogelijk en ik begon aan onzichtbare
machten te denken, doch verwierp die gedachte, omdat ik
te nuchter was. Ik vond het belachelijk zooiets te veronderstellen. Zijn wereld was
de mijne geweest maar toch zou ik zijn
leven niet hebben kunnen leiden. Ik had een andere mentaliteit,
want voor een dergelijk gedrag bleek ik te gevoelig.

Hij was als

het ware mijn tegenbeeld; toch hadden wij beiden het leven
lief. Ik zocht naar één, hij zocht niet, maar nam wie het ook
was, arm of rijk. In hem leefde slechts één verlangen, den
mensch te bezitten, geheel te bezitten, doch alleen stoffelijk.

„Hij was een verleider van de ergste soort en daar was hij trotsch op.

De laatste maanden voelde ik een hevigen afkeer jegens hem groeien en ik moest mij dus van zijn invloed zien te bevrijden.

Dit was echter blijkbaar niet mogelijk en ik begon aan onzichtbare machten te denken, doch verwierp die gedachte, omdat ik

te nuchter was. Ik vond het belachelijk zooiets te veronderstellen. Zijn wereld was de mijne geweest maar toch zou ik zijn

leven niet hebben kunnen leiden. Ik had een andere mentaliteit, want voor een dergelijk gedrag bleek ik te gevoelig.

Hij was als

het ware mijn tegenbeeld; toch hadden wij beiden het leven lief. Ik zocht naar één, hij zocht niet, maar nam wie het ook was, arm of rijk. In hem leefde slechts één verlangen, den mensch te bezitten, geheel te bezitten, doch alleen stoffelijk.,,

Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds i73

overwonnen.

Hierin leefden de allereerste wetten, maar ook ik leefde daarin. De meesters waren nog niet zoover en dit was mijn wapen, een machtig wapen in mijn eigen handen. Uit dankbaarheid knielde ik neer en dankte de Goden voor deze groote genade en beloofde, dat ik mijn best zou doen. Het is niet te gelooven, zoo dacht ik, maar ik ben er, doch op eigen krachten had ik dit nimmer kunnen bereiken. Maar nu verder. Nu stond ik echter voor een nieuw probleem. Als ik nu heenging, dan was mijn cel leeg en daarover had mijn leider niet gesproken. Lang dacht ik er over na, doch kwam er niet achter. Ik zou nu kunnen heengaan en toch mocht ik geen voet verzetten. Om mij hierin te splitsen was niet eens mogelijk. De meesters zouden het onmiddellijk voelen en kunnen zien.

Een diepe droefheid was het eenige resultaat van dit groote wonder.

Wat mij zoeven nog ontzaglijk toescheen, bleek thans geen waarde te bezitten. Doch ik hoorde in mij zeggen: „Als u wilt, dat ik u helpen zal, **vraag dan nooit wie ik ben.** Luister, mijn vriend. Ga gerust van hier, ik blijf en **zal over uw lichaam waken.** Mocht het noodig zijn, dan daal ik er in af, totdat alle gevaar voorbij is. U hoeft zich in niets angstig te maken en kunt nu op volle krachten uw werk verrichten. **Mijn gelaat ziet u niet meer, ook mijn stem zult u voorloopig niet meer hooren en toch volg ik u in alles en zal van tijd tot tijd tot u spreken.** Gij voelt mij onmiddellijk. Dit is, om alle gevaar uit te sluiten. Het licht is in u. Ga nu, Venry. U hoort dat ik u ken. Ik zal hier blijven, totdat u terugkeert. Eerst dan ga ik heen. De meesters zullen nu tot ons komen, Venry, doch zie toe, hoe ik mijn best doe.”

Nu was ik weer alleen, doch hetgeen nu zou geschieden wilde ik volgen. Een Hoogepriester trad mijn cel binnen en even daarna nog twee anderen. Zij waren op weg om de bewoners van Isis te controleeren. De meesters hadden hun stoffelijke lichamen verlaten en ik beleefde het doorzoeken van mijn geestelijk en stoflichaam. Doch dicht in hun nabijheid en toch on-
174

zichtbaar, stond ik toe te zien en beleefde dit ongelooflijke. Hoe groot waren de gaven van al deze menschen. Doch zij volgden het kwaad en behoorden tot de demonen. **Doch aan deze mogelijkheid had ik nimmer gedacht, want ik kon hen in alles volgen.**

De meesters van Isis waren op het pad; ik was naast hen en onbereikbaar. „Mijn wapen is machtig, beste Dectar, machtig, heel machtig.”

Nu eerst kon mijn werk een aanvang nemen. **Eén van hen daalde in mij af en doorzocht mijn zieleleven. Toch huiverde ik, toen dit geschiedde.** Spoedig keerde hij tot de anderen terug. Allen doorboorden mijn slapend organisme en zij vonden mij daarin. Mijn leider vertegenwoordigde mijn persoonlijkheid; in niets was mijn innerlijk leven veranderd, een meester in concentratie was daarin de levende vitaliteit. Grootscher en eenvoudiger had ik het mij niet kunnen indenken. Hoe natuurlijk was het eigenlijk, en toch hadden allen hiervan geen begrip.

De meesters gingen heen, maar ik met hen. Deze monsters wilde ik volgen en wandelde voor en achter hen aan, doch zij zagen mij niet. Als ik in deze wereld bleef, was er voor mij geen gevaar. Daarenboven begreep ik thans hun zwakte en kon bepalen hoever zij waren. **Deze mogelijkheid van splitsen en geestelijke hulp was hun niet bekend.** Nimmer zouden zij deze krachten leeren kennen, want zij zouden deze hulp niet ontvangen. Voor hen was dit het doode punt, waarvan Dectar had gesproken. Wat zij tot nu toe hadden ontvangen, was slechts een kleinigheid van wat al die macht en de ruimte omvatte.

In den toestand waarin ik nu leefde, waren vele mogelijkheden van splitsen, doch dit waren de werelden, die ik had leeren kennen. En daarvan had Dectar verteld en dat wilde hij zich eigen maken. Mijn leider had mij met de allerlaatste mogelijkheid

én wereld verbonden. En daaruit zouden zij wijsheid ontvangen, doch door mij, naar niet eerder dan nadat ik gereed was. Doordat ik mij op hen instelde, daalde ik in hen af en nam ik hun gedachten en gevoelens over. Ik was hun allereerste slachtoffer, nu gingen wij echter naar Dectar. Wij beiden stoorden hun rust, want zij schonken ons hun volle aandacht. Ook zij

175

„Hoe oud was mijn Moeder, toen zij hier binnentrad? Weet je daar iets van, Dectar?”

„Zeven jaren, Venry, dus nog heel jong, maar zij was op tijd hier.”

„Ik heb den priester gezien, die mij in mijn jeugd wilde bereiken.

Hoe was zijn einde?”

„Spoorloos verdwenen, Venry, plotseling gestorven.”

„Hoe heeft men dat van mijn Moeder kunnen verbergen, Dectar?”

„Isis is machtig, beste vriend. Voor haar lijk werd een ander gebalsemd en bijgezet. De Pharao weet niets, maar ik heb veel mogen zien en ik begrijp nu eerst, waarom ik heb mogen zien. Je weet immers, dat ik mismaakt ben?”

„Heeft dat hiermede te maken, Dectar?”

„Dat is het, beste Venry, zij hebben mij kunnen volgen, doch weten niet alles.

Onze leider heeft mij toen reeds alles laten zien, want het is buiten hem niet mogelijk.”

„Je hebt hem niet meer op Isis ontmoet, Dectar?”

„Ik ontmoette hem soms in het gebouw waar de lijken worden gebalsemd. Toen hij van Ardaty wegging, Venry, naderde zijn einde. Dien nacht ging ook hij sterven, doch door geweld. Vergeet niet, je Moeder was een prinses. Toen je bezeten was, heb ik hem kunnen zien, alles was mij duidelijk en ik herkende hem aan zijn stem en zijn spreken. Wat later zag ik hem heel duidelijk, ook al trachtte hij zich voor mij te verbergen. Hij heeft ook mij herkend en mij vervloekt, doch dat doet mij geen kwaad. Hij kon mij niet bereiken.

Maar wij allen werden toen door je leider beschermd, Venry. Als de Vader van den Tempel dit had kunnen volgen, wat voor mij nog steeds een groot wonder is, waren wij allen heel snel gestorven. Je Moeder was mismaakt en jij zijn kind en toch heeft men hem voor al deze geheimen kunnen afsluiten.”

„Men weet dus niets van mijn Moeder en Ardaty af, Dectar?”

„Neen, Venry, niets weet men hier, ook hij niet.”

„Had je al lang dit vermoeden, Dectar?”

228

Wij kennen niet alleen ons zelf, doch wij weten tevens,

dat wij

285

deel van al die werelden uitmaken en danken „Hem”, die ons daarvan deel liet zijn. Wij kennen de wetten en weten hoe alles geschapen is en waar wij zijn geweest, voordat wij ons laatste leven op aarde hebben beleefd.”

„Is deze wijsheid reeds op aarde?”

„Neen, mijn vriend, in de Tempels is reeds veel van ons leven bekend, doch dat niet. Van de allerhoogste wijsheid weet men nog niets en wellicht kunt gij het hun schenken.”

„Ligt daarin het geheim, dat wij menschen op aarde moeten leven? **Het begin van al het leven?**”

„Juist, daarin ligt en leeft het begin van al het leven en de wetten die wij te volgen hebben.”

„Was u een geleerde op aarde, of een priester?”

„In mijn laatste leven wist ik heel veel van het priesterschap af, mijn vriend, toch was ik heel arm, nu echter heb ik een andere rijkdom ontvangen.”

„Weet u van uw vorige levens af?”

„Ja, zeker.”

„Zijn al die levens in u bewust?”

„Ook dat, mijn vriend en wij weten nu, waar wij zijn geweest en hoe die levens zijn volbracht.”

„Het is machtig wat u zegt en kent. Kent u alle wetten, die men hier heeft te volgen?”

„Ik zei u, wij hebben er vele leeren kennen.”

„Maar weet u ook, hoe deze bloemen op aarde geboren kunnen worden?”

„Ja, ook dat is ons bekend.”

„En zoudt u dit kunnen doen, indien u het wenscht?”

„Daarvoor zijn aardsche krachten noodig, dus gaven, maar het is mogelijk.”

Hij keek mij aan, doch zei niets en ik wilde nu heengaan, omdat ik van zijn goedheid geen misbruik wilde maken, doch hij voelde waaraan ik dacht en zei: „Ik kan met u gaan, mijn vriend, zoolang ik zelf wil. Maak u zich dus in niets ongerust, ik ben blij en gelukkig, dat ik u kan helpen.”

„Een zeer mooie levenswijze, dacht ik, doch ik vroeg: „Als u 286

wilt, breng mij dan naar het allereerste stadium, toen er nog niets was.”

Hij zag mij met zijn stralende oogen aan en antwoordde: „Zoudt u als kind van vier jaren, uw beide ouders op uw schouders kunnen nemen en hen uren lang ronddragen?”

„Ik dank u, ben u zeer dankbaar voor deze wijze les, ik zal afwachten.”

„Ik dank u voor uw zeer scherp begrip, maar ik zal u niet teleurstellen. Kom, volg mij, als u wilt.”

Wij gingen door andere landen en ik zag, dat de natuur telkens veranderde en het steeds lichter werd. Wonderbaarlijk is alles.

Hoe moet ik u danken.”

De dieren liefkoosden mij en toen de Pharao dit zag, wendde hij zich tot zijn gevolg en zei tot zijn gemalin en zijn zuster: „Zie hier, een groot wonder, een jongeling en reeds priester van Isis. De Goden schonken hem de groote vleugelen en een machtig vergezicht en toch is hij nog als een kind. Gij ziet het, de dieren schenken hem hun vriendschap en gij allen weet, wat dit beteekent. Ze begroeten hem heel innig.”

Dan zei de Pharao tot mij: „Gij kunt tot ons komen, priester van Isis, wanneer u wenscht, mijn huis is het uwe.”

Als er innige liefde in u is, groote Koningin, dan verwachten de Goden dat u allen ontwaakt en dan zal uw vergezicht zijn, dat u het wonder aanschouwt en deze vruchten, die hier leven en waarvan de ruimte is gevuld, proeft.

Dan zie je diepten en vergezichten en de uitstraling van al de levens waarin ik leefde

bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig.”

De dieren liefkoosden mij en toen de Farao dit zag, wendde hij zich tot zijn gevolg en zei tot zijn gemalin en zijn zuster:
„Zie hier, een groot wonder, een jongeling en reeds priester van Isis. **De Goden schonken hem de groote vleugelen en een machtig vergezicht en toch is hij nog als een kind.** Gij ziet het, de dieren schenken hem hun vriendschap en gij allen weet, wat dit beteekent. Ze begroeten hem heel innig.”
Dan zei de Farao tot mij: „Gij kunt tot ons komen, priester van Isis, wanneer u wenscht, mijn huis is het uwe.”

Als er innige liefde in u is, groote Koningin, **dan verwachten de Goden dat u allen ontwaakt en dan zal uw vergezicht zijn**, dat u het wonder aanschouwt en deze vruchten, die hier leven en waarvan de ruimte is gevuld, proeft.

Dan zie je diepten en vergezichten en de uitstraling van al de levens waarin ik leefde

bezitten. Gij
zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig.”

Van het begin van hun
jeugd af zijn zij daarop ingesteld en wanneer zij den ouderdom
daarvoor hebben bereikt, dan worden de jongeren in hun midden
opgenomen.

Daar ginds
voor je, in het midden van al deze lichamen, ligt de aarde.

Nu voelde hij, dat hij
in het midden van de aarde was en hij zag links en rechts, boven
en onder zich de aarde verdichten.

Hij had het gevoel of hij al die planeten
13
moest dragen en zich te midden van al die ontzaglijke lichamen
bevond en dit alles in en om zijn hoofd lag.

In het
midden leeft het moederlichaam en daaromheen liggen al die
planeten verspreid, die met de eigenlijke afstemming te maken
hebben en de verbindingsplaneten zijn.

In het midden der aarde vond dit plaats en staat de pyramide.

Op de eerste planeet begon de verdichting van het midden uit en
61
dit heeft ook de planeet aarde beleefd.

In het midden der aarde zou tevens het Goddelijke en
volmaakte Kind Gods worden geboren en uit het midden der
aarde stroomden de mensen naar alle hoeken der aarde om
zich daar te vestigen.”

Zij leven
van natuurlijk voedsel, van producten die in hun midden groeien.

O, wij zijn zoo gelukkig, want in ons midden leeft God en
wij voelen ons dicht bij Hem.

In het midden van de planeet leven
de meesters, zooals aan onze zijde.

In het midden van
deze planeet, mijn zoon, staat een machtig bouwwerk en dat
bouwwerk is het evenbeeld der pyramide op aarde.

Wij hebben hen
als geesten gekend, zij leefden hier in ons midden.